

СПИ ГРАДЪТЪ

Спи градътъ въ безшумнитѣ тъми.
На нощта невѣрна вѣренъ синъ,
бродя азъ — бездоменъ и саминъ —
а дъждътъ рѣми, рѣми, рѣми . . .

Трепнали край чернитѣ стени,
стѣпкитѣ размѣрено кѣнтятъ,
и следъ менъ невидими вѣрватъ
жалби за преминалитѣ дни.

Образътъ на милото дете
нѣвга озарило моя прагъ,
въ спомени възкрѣсва — чистъ и драгъ —
и скръбта расте, расте, расте . . .

Тя дойде — дете — съ пробуденъ жаръ,
съ пламенна усмивка на уста,
но възжаждалъ вѣчна красота
азъ отвѣргнахъ тлѣнниятъ ѝ даръ.

Миналото — ахъ, остана то
тъменъ край отъ скърби заледенъ,
и отъ тамъ отпраща тя къмъ менъ
своя скърбенъ викъ: защо, защо?

Спи градътъ въ безшумнитѣ тъми.
На нощта невѣрна вѣренъ синъ,
бродя азъ — бездоменъ и саминъ,
а дъждътъ рѣми, рѣми, рѣми . . .